

عنوان مقاله:

ارزیابی گردشگری پایدار روستایی مورد شناسی: بخش سامان- شهرستان شهرکرد

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و آمایش شهری- منطقه ای، دوره 3، شماره 9 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

ناهید اکبری سامانی - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی روستایی، دانشگاه تهران

دکتر سیدعلی بدری - دانشیار دانشکده جغرافیا و عضو قطب علمی برنامه ریزی روستایی دانشگاه تهران

دکتر محمد سلمانی - استادیار دانشکده جغرافیا و عضو قطب علمی برنامه ریزی روستایی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

در عصر حاضر گردشگری به طور اعم و پایداری گردشگری به طور اخص در مناطق توریستی شهری و روستایی، به یکی از مهم‌ترین مباحث در محافل علمی و آکادمیک جهان تبدیل شده است. ارزیابی وضعیت حاضر و نحوه پیشرفت به سوی پایداری گردشگری بخصوص در نواحی روستایی، باعث توسعه روستایی در ابعاد اقتصادی، اجتماعی- فرهنگی، کالبدی- محیطی و نهادی می‌گردد. از طرفی رسیدن به پایداری در ابعاد مختلف آن مستلزم وجود سنجه‌ها، شاخص‌ها و الگوهای صحیح جهانی گردشگری در جهت ارزیابی و تبیین وضعیت پایداری گردشگری است. بنابراین استفاده بهینه از شاخص‌ها در زمینه توسعه گردشگری روستایی می‌تواند نقش مهمی در متنوع سازی اشتغال، کاهش تفاوت‌های درآمدی بین روستاییان و شهرنشینان، کاهش مهاجرت و توسعه زیرساخت‌ها و رضایت ساکنان محلی و افزایش سطح زندگی بشود. از این رو در تحقیق حاضر نیز پرسش اصلی این است که شاخص‌های پایدار گردشگری در نواحی روستایی بخش سامان، به لحاظ اقتصادی، اجتماعی- فرهنگی، محیطی- کالبدی و نهادی که منجر به ایجاد پایداری گردشگری در محیط روستایی می‌شوند، کدامند؟ بدین منظور پژوهش حاضر به روش توصیفی- تحلیلی و از نوع پیمایشی است و با تهیه پرسشنامه از دیدگاه دو گروه خانوار روستایی و مسوولان استفاده شده است. جامعه آماری بخش سامان دارای ۲۳ روستا است که ۸ روستا با ۲۸۴۸ خانوار با توجه به پتانسیل‌ها و جاذبه‌ها و موقعیت جغرافیایی آنها، ۱۵۰ خانوار (حدود ۵ درصد از مجموع کل خانوارهای هر روستا به شرطی که تعداد نمونه- ها کمتر از ۱۵ مورد نباشد) به عنوان نمونه آماری جامعه محلی و تعداد ۲۰ نفر از مسوولان انتخاب شده‌اند. در این پژوهش پس از تکمیل پرسشنامه و سنجش اعتبار سازه‌ای با روش تحلیل عاملی و آزمون KMO و در نهایت پایایی پرسشنامه با آزمون آلفای کرونباخ، از حدود ۱۲۴ شاخص به شیوه دلفی در قالب چهار فرضیه اصلی انتخاب شد و با استفاده از روش‌های آماری همبستگی، کندال B، C، گاما، اسپیرمن در بسته آماری SPSS و نرم‌افزار EXCEL مورد بررسی قرار گرفت. بر اساس یافته‌های تحقیق، از مجموع ۴۲ شاخص اقتصادی، اجتماعی- فرهنگی، محیطی- کالبدی و نهادی مورد مطالعه گردشگری پایدار روستایی، ۸ شاخص از دیدگاه مردم و ۱۵ شاخص از دیدگاه مسوولان تایید شدند. در عین حال، با تحلیل نظرات دو دیدگاه، همگرایی (همسانی) در ۲۵ شاخص و واگرایی (ناهمسانی) در ۱۷ شاخص مشاهده شده است.

کلمات کلیدی:

گردشگری، گردشگری روستایی، ارزیابی، شاخص های پایداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1484368>

